

VIZIER

JONGE-HONDS DAGEN

6e JAARGANG No. 25 — 23 JUNI 1951 — VERSCHIJNT WEKELIJKS — LOSSE NUMMERS 35 CENT — VOOR WEEKABONNÉ'S 30 CENT

DE TWEEDE KAMER
EN DICHTBIJ GEZIEN

OUD-INTERNATIONALS
OVER ONS HUIDIG VOETBAL

DE NIEUWE WERELD
DER OUDE ELECTRONEN

EERST U

dan wij

Josef Rulof I.

Met zeer veel belangstelling las ik in „Vizier” no. 22 uw artikel aangaande Schilderijen van de „andere” zijde en deze publicatie deed mij terugdenken aan mijn jongensjaren. Mijn vader was wat men noemt volbloed „spiritist” en hield zich jarenlang bezig met de studie hiervan, zowel theoretisch als praktisch. Hij was in die jaren (ik spreek over een ca 38 jaar geleden!) de propagandist voor de spiritistische levensbeschouwing hier ter plaatse. Op zijn kantoor (hij was boomkweker) hingen aan de wand diverse tekeningen, waarvan ik mij duidelijk herinner die van een Indiaan in volle krijgstoestand alsmede vele bloemstukken in de trant van de door u afgebeelde. Al deze zwart-wit tekeningen waren geproduceerd door een medium in trance-toestand, welke persoon in gewone toestand niet bij machte was ook maar iets te schetsen of te tekenen. Dit werd mij in later jaren door mijn vader verteld, want toen de tekeningen werden gemaakt was ik nog maar 10 à 12 jaar en nam uit de aard der zaak geen deel aan de séances. De tekeningen in kwestie zijn in den loop der jaren en door vele verhuizingen helaas verloren gegaan, maar bij het aanschouwen van de door u in „Vizier” gereproduceerde, kwamen ze mij weer helder voor ogen door dezelfde of althans analoge vormgeving, welke op het eerste gezicht erg fantastisch is en afwijkt van alles wat wij op het gebied van bloemschildering en dergelijke gewend zijn, maar waarvan toch een speciale bekoring uit gaat, mijns inziens door een soort verheven schoonheid, dieper van zin, dan welke aardse schoonheid ook.

Dit wilde ik u even mededelen als bewijs dat ook ca 35 à 40 jaar geleden soortgelijke tekeningen reeds werden gemaakt. Overigens ben ik er niet u van overtuigd, dat er nog zó veel ongeziens en ongekends „tussen hemel en aarde” is waarvan wij het bestaan en de herkomst nog slechts kunnen vermoeden, dat het kortzichtig en dwaas zou zijn de zich voordoende verschijnselen als deze schilderijen van de heer Josef Rulof niet als een realiteit te aanvaarden, maar naar 't rijk der fantasie te verwijzen.

G. W. te Apeldoorn.

Josef Rulof II.

Ik wil u opmerkzaam maken op een onjuistheid in het betreffende stuk. „Meester Alcar” is geen Duitse schilder geweest, doch is Anthony van Dijck, de bekende Vlaamse schilder (1599—1641). Waarschijnlijk is een ander verward met de overleden Duitse schilder Erich Wolff, die ook door Rulof schildert, meestal zeegezichten bij de Schotse kust.

Hebt u verder wel eens nagedacht over het probleem „Van Meegeren”? Geloof u nu werkelijk, dat de desbetreffende schilderijen door Van Meegeren zijn geschilderd? Zeker, hij heeft het penseel vastgehouden en alle manipulaties verricht, die een schilder moet verrichten, doch „Vermeer” heeft deze schilderijen zelf geschilderd, zoals Anthony van Dijck door

Rulof schildert. De fout van Van Meegeren is geweest, dat hij de schilderijen als echte Vermeers heeft verkocht en later in zijn grote ijdelheid beweerd heeft, dat hij ze zelf had geschilderd.

J. G. te Amsterdam.

De ziekte van Burger.

In uw nummer van 2 Juni stond een vraag van iemand over „de ziekte van Burger”, en wat hiertegen te doen is.

Ondergetekende is ook slachtoffer van genoemde ziekte, en is er — na vele doktoren te hebben geraadpleegd — toe overgegaan om zich te laten opereren.

Deze operatie is gedaan door prof. Suermondt in 't Academisch ziekenhuis te Leiden. Genoemde professor heeft zich op deze operaties gespecialiseerd, en men is daar in zeer goede handen.

Zeer zeker heb ik goed resultaat na de behandeling. De totale genezing loopt echter over een lange periode, zodat men geduld moet hebben.

In October '50 is ondergetekende geopereerd.

Indien men met de ziekte is behept, lijdt men ontzettend veel pijn, en zal men gaarne iedere kans op genezing aangrijpen.

Ik hoop dat ik een steentje heb bijgedragen, om de vraagsteller in uw blad, de goede richting te wijzen.

R. S. te Eierland, Texel.

Vliegende schotels.

In Juli 1917, de eerste wereldoorlog, diende ik als bekleder in het vliegveld Soesterberg.

Des morgens om 9 uur gingen wij met z'n vijven voor de hangar in de heide liggen eten.

Ik ging achterover liggen en staarde in een prachtige, blauwe lucht, toen ik plotseling op een ontzaglijke hoogte iets zag zweven, dat verrassend veel op onze Farmans gelek met 2 oranje vlekken; dat kon echter niet, want van ons was er niets in de lucht.

Het ding cirkelde heel rustig in het rond. Op deze hoogte kon in die jaren echter geen enkel Europees vliegtuig vliegen.

Ik maakte mijn kameraden er opmerkzaam op, en hoewel er twee matrozen bij waren met zeer goede ogen, zagen deze niets.

In het kampweekbladje werd er over geschreven, tot mijn spijt heb ik er geen melding van gemaakt. Sergeant-majoor Van der Drift is ongeveer 10 minuten later opgestegen, maar het ding verdween in Zuidelijke richting.

Misschien kunt u het kamp-courantje nog bemachtigen, het was tussen begin Juni tot half Augustus 1917. Of er nog vliegeniers in leven zijn uit die dagen? Van der Drift is overleden maar misschien weet luitenant-kolonel Versteeg het nog of een der anderen. De toenmalige kampcommandant was majoor Wallaardt-Sacré, ik weet echter niet of deze nog leeft.

J. v. d. B. te Den Haag.

IN DIT NUMMER begint „Vizier” een

nieuwe poging om iets meer te zijn dan zo-maar-een-blad. We willen proberen om in een korte serie „blik-openers” u op licht-verteerbare manier iets te vertellen van de ontzaglijke ontdekkingen en vergezichten, die de wetenschap veroverd heeft en die heel wat belangrijker zijn dan de oorlog in Korea en de spanning tussen West en Oost, de huidige woning-moeilijkheden en de levensduurte bij elkaar. In alle stilte is de mensheid namelijk bezig, een heel nieuw beeld te krijgen van het leven, van ons eigen mens-zijn, van de planeet waarop wij wonen en van de eindige oneindigheid die wij het heelal noemen. En in diezelfde stilte, zonder sensatie-geschreeuw in de kranten of vlamende opschriften op het filmdoek, groeit een nieuwe visie, een nieuwe blik, een nieuwe houding tegenover het Al, tegenover ons zelf en tegenover het Leven. We weten

nu, dat wij eigenlijk op een explosie wonen — ons sterre-systeem, we weten dat we nog groter zijn dan we dachten en nog kleiner, dan we vermoedden, we weten, dat de stof geconcentreerde energie is. En we beginnen iets te beseffen van de inwerking van uit de Kosmos op ons, — op ons leven, ons denken, onze gezondheid, ons hele bestaan.

Natuurlijk — ontspanningslectuur is dit niet. U hebt er wel even uw aandacht bij nodig. Maar krijgt u iets in het leven zonder moeite?

Wel — déze moeite zal worden beloond! U krijgt er iets voor terug dat u rijker maakt.

Om één uur precies opent voorzitter mr Kortenhorst de vergadering met het voorlezen van ingekomen stukken, berichten van verhindering en andere huishoudelijke mededelingen. De kamerleden, die zich voor de dagelijkse „waslijst” interesseren, groeperen zich rond de voorzitterszetel, aangezien bij dit traditionele voorspel de microfoon nog niet staat ingeschakeld. In de rechteronderhoek (op de rug gezien) prof. Romme van de K.V.P. De rij rechts (van beneden naar boven): de heren Stapelkamp (A.R.), H. Kikkert (C.H.U.)

MENSEN, DIF

Het gebeurt maar zelden, dat „de Kamer” gefotografeerd wordt. De pers wijdt aardig wat aandacht aan haar werk, maar degenen, die dat werk doen, staan meestal in de schaduw. Ze „schieten er bij in”. En toch hebben degenen, die u en ons vertegenwoordigen, recht op de belangstelling en de dankbaarheid van iedere Nederlander. Want hoe men ook tegenover het par-

lementaire werk moge staan, de taak van het leven van een volksvertegenwoordiger zijn niet licht. Kamerlid zijn is geen sinecure, en vooral de laatste jaren vergt het ontzaglijk veel van de persoonlijkheid. We staan daar wel eens al te weinig bij stil. Velen zien het kamerlidmaatschap als een soort ere-baantje, of als een gemakkelijke manier om een boterham te verdienen, en ze vergeten

(Links) Mr J. J. R. Schmal uit Voorburg (C.H.U.) en (rechts) mr J. A. W. Burger, wvd fractievoorzitter van de P.v.d.A. Beiden vertegenwoordigen Nederland in de Raad van Europa te Strassburg. (Midden) De kamerleden J. G. Suurhoff (links) en H. J. Hofstra, beiden van de P.v.d.A. (Rechts) Prof. mr C. P. M. Romme, fractievoorzitter van de K.V.P. Een van de groten mannen in de Tweede Kamer, wiens redevoeringen steeds met belangstelling worden gevolgd

(Links) Een van de vier vrouwelijke leden van de Kamer, mevrouw A. Fortanier-De Wit. Zij behandelt onderwijsvraagstukken en vertegenwoordigt Nederland op algemene vergaderingen van de V.N. (Midden) De heer E. Vermeer van de Partij van de Arbeid. Hij woont in Narden. (Rechts) Mr G. Vonk, militair deskundige van de V.V.D. begeeft zich naar de vergadering in de Ridderzaal. Hij woont in Haarlem.

VIZIER

MODERNE DIANA

6e JAARGANG No. 26 - 30 JUNI 1951 - VERSCHIJNT WEKELIJKS - LOSSE NUMMERS 35 CENT - VOOR WEEKABONNÉ'S 30 CENT

'N GOEDE STUNT BRENGT
STEEDS Z'N GELD OP

WAT IS DE AARDE EN
WAARHEEN GAAT ZIJ?

OLIFANTEN VOLGEN
EEN DRIEJARIGE CURSUS

EERST U

dan wij

De puntentekeningen.

Reeds meerdere malen heb ik als abonnee op uw blad onder de rubriek „Eerst u, dan wij” gelezen, dat er abonnees zijn, die van hun ontstemming blijk gaven over het verloop van de aankopen der puntentekeningen. De kwestie waarom het gaat is natuurlijk: ik kom nooit in aanmerking voor een prijs. Men kan hierover oordelen zo men wil, — een feit is toch dat men nu eenmaal geluk moet hebben. En dat geluk is voor iedereen weggelegd, als men maar lang genoeg wacht. Het is mij inmiddels toch ook opgevallen, dat er na al uw aankopen van de puntentekeningen provincies zijn, waaruit nog niet één inwoner-abonnee een prijs heeft gekregen. En aangezien ik mag aannemen, dat uw abonnees over de elf provinciën zijn verspreid, kwam bij mij een idee op, of het niet mogelijk is, de aankopen van de tekeningen provincie voor provincie te doen. Met andere woorden: eerst voor abonnees van de provincie Groningen, volgende keer Friesland en zo vervolgens. Mochten in een provincie naar uw oordelen te weinig abonnees wonen, dan kunt u twee provincies tegelijk laten meedoen. En bij de tweede ronde kunt u winnaars uit de eerste voorlopig uitschakelen. Mijns inziens komen op deze manier veel meer mensen aan de beurt, die anders toch nooit een kans maken.

P. J. H. te Kampen.

Onze erkentelijkheid! We zullen uw idee in studie nemen. Binnen 4 weken staat hier het antwoord!

Josef Rulof I.

Gaarne zou ik van u vernemen, welke uitgeverij deze boeken uitgeeft en wat de prijzen er van zijn. Juist artikelen als dit waardeer ik het meeste; trouwens in zijn geheel zijn we zeer over „Vizier” tevrede.

J. G. K. te Heerlerheide.

Wendt u tot het Geestelijk Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus”, Eschdoornstraat 21, Den Haag.

Josef Rulof II.

Bij het herhaalde bezoek, dat wij verleden jaar aan de door Rulof in Amsterdam gehouden tentoonstelling brachten, werd onze aandacht zeer getrokken door een stuk, dat wel als het glanspunt van de tentoonstelling werd beschouwd en dat als ik mij goed herinner, gezegd werd onder invloed van Rembrandt geschilderd te zijn. De kleur, belichting, etc. — het zogenaamde Rembrandtieke licht — deed daar inderdaad zeer sterk aan denken.

Dit stuk nu is niet onder de door u gepubliceerde afbeeldingen. Wij achten het echter belangrijk genoeg, om er uw aandacht op te vestigen, daar wij geloven, dat u met een full-page afbeelding er van velen van uw lezers zeer zoudt gerieven.

J. Sch. te Amsterdam.

Het lijkt ons nuttig, om hier een algemene opmerking te maken. We hebben de laatste tijd talrijke brieven gekregen van individuele lezers, van organisaties en instellingen, die commentaar leveren of verzoeken doen naar aanleiding van „onze belangstelling voor occulte verschijnselen”. Wat moeten we daarop zeggen? Vizier is een algemeen blad, dat zich niet speciaal op het terrein van het occulte beweegt, doch ook dit terrein niet onbetreden wil laten, aangezien het evenzeer tot het leven behoort als al het andere. Dat wij daarmee een vrij uitzonderlijke positie innemen, daarvan zijn we ons bewust. Maar dit wil nog niet zeggen, dat wij elke week op dit terrein iets kunnen brengen, zelfs al vraagt men er ons nog zo ongeduldig om. Dingen als deze vergen van een redactie, die zich van haar verantwoordelijkheid bewust is, overleg, nadenken en studie, en bovendien veel werk en tijd. Artikelen als die over para-normale krachten, over helderziendheid, over schilderijen „van gene zijde” en meer van deze onderwerpen eisen enorm veel voorbereidend werk, vaak veel meer dan een oppervlakkige lezing doet vermoeden.

Om een voorbeeld te noemen: de volgende week beginnen wij met een nieuwe rubriek: „Wanneer is u geboren?” De besprekingen en studies daarvoor hebben vier maanden geduurd! Dat moge u erg lang toeschijnen — wij hebben daardoor de zekerheid, dat een en ander, althans naar menselijk vermogen, zo verantwoord mogelijk is. Dat wil nog niet zeggen, dat het geschrevene het standpunt der redactie weergeeft. Dat is nog een ander hoofdstuk. Maar dat het geschrevene toch de toets van objectieve critiek kan doorstaan, Vizier is geen sensatie-lectuur. Het gevaar om tot dat niveau af te glijden is vooral op dit terrein groot. Wij achten het uitermate belangrijk, dat alle waarborgen aanwezig zijn, dat dit gevaar volledig wordt geëlimineerd. Terwille van het blad, en nog meer terwille van u.

Mee eens? Uitstekend! Dan gaan we óók op deze weg voort — langzaam maar gestaag. En met alle behoedzaamheid, die deze materie vraagt.

Josef Rulof III.

In „Vizier” van 2 Juni las ik met belangstelling over ’t werk van Josef Rulof. Toen ik bij de laatste schilderijen-tentoonstelling van Josef Rulof was, sprak ik met hem over genezing, daar ik vroeger in Indië hierover enige boeken van hem had gelezen. De heer Rulof vertelde me toen, dat hij dat niet meer deed. Nu las ik, dat hij wonderbaarlijke genezingen tot stand brengt. Kunt u mij hier opheldering in geven?

U zoudt me een zeer groot genoegen doen door dit te onderzoeken, daar ik graag met de heer Rulof dan in contact zou willen komen.

P. M. K. te Amsterdam.

Volgens verklaring van de heer Rulof geneest hij nu niet meer, doch geeft hij zich volkomen voor zijn boeken en lezingen.

Onze Luchtmacht.

Ik wil beginnen met u mijn complimenten te maken, voor de prima verzorging van uw blad. „Vizier”, is werkelijk zeer leerzaam en wordt dan ook met veel genoegen door ons gelezen.

Daar ik mij zeer interesseer voor onze Luchtmacht, zou ik u willen vragen, of u mij kunt inlichten, over de sterkte van onze Luchtmacht?

B. A. A. te Brunssum.

In een vorig nummer schreven we reeds: we zijn er aan bezig. Ook nu zijn we nog steeds doende. Hebt u een berg geduld en het komt in orde!

Kaalhoofdigheid.

Als vaste lezer van uw blad, wil ik om te beginnen, mijn waardering voor de inhoud uitspreken. Uw blad brengt werkelijk aan elk wat wils. Mijn persoonlijke interesse gaat vooral uit naar de medische en wetenschappelijke artikelen. Nu heb ik laatst in uw blad gelezen dat in Amerika een hormoon ontdekt zou zijn, dat een einde aan kaalhoofdigheid kan maken. Dit heeft mij eigenlijk aan het nadenken gezet. Als men zo om zich heen ziet, zijn er eigenlijk een massa mensen die aan haarklachten en kaalhoofdigheid lijden. Nu vraag ik me wel eens af: de medische wetenschap die toch zo met sprongen vooruitgaat, is die nu volkomen machteloos deze mensen te helpen of wordt dit niet van belang geacht en wordt er daarom in het geheel niet naar een oplossing gezocht? Zijn alle haarmiddelen waardeloos en alle zogenaamde haarkundigen zwendelaars? Ik zou het buitengewoon op prijs stellen in uw blad eens een goed wetenschappelijk verantwoord artikel over dit onderwerp te kunnen lezen. Ik ben er van overtuigd, dat met mij vele lezers zich daarvoor zullen interesseren. Een goed artikel kan er tevens toe bijdragen dat fabrikanten van prulrommel en dergelijke lieden hun omzet zien dalen. Ik zou het zeer op prijs stellen als u aan mijn verzoek kunt voldoen.

H. J. te Amsterdam.

Blik-openers II EEN REVOLUT

Het snelste vliegtuig ter wereld is bij het licht vergeleken een slak. Het licht suist zijn weg af met een snelheid van 300.000 kilometer per seconde. Dat betekent dat het in één jaar tijds $365 \times 24 \times 60 \times 60 \times 300.000 = \pm 10$ biljoen km ver komt.

Daarom spreken we van lichtjaren, als we het over afstanden in de hemelruimte hebben. In de wereld van tafels en stoeien praten we over meters. Maar in de wereld der sterren is de eenheid van maat geen meter, maar een lichtjaar.

Welnu, probeert u zich eens in te denken in een afstand van 500 miljoen lichtjaren. Eindeloos — eindeloos... eindeloos... steeds verder... steeds verder.

In die onvoorstelbare afstanden „zweven” honderden miljoenen sterrenspiralen: groepen van heelallen, zoals de melkweg er een is. Dat zegt u niets?

Probeert u uw geestes-tanden dan eens stevig te bijten in het volgende.

Eeuwen lang hebben de mensen gedacht, dat de zon om de aarde draaide, en dat het heelal bestond uit aarde, zon, maan en sterren, met de aarde als middelpunt. Toen kwam de verrekijker en zag men, dat het beeld, dat van geslacht op geslacht gegolden had, fout was. De aarde bleek slechts een planeet te zijn,

evenals vele andere planeten draaiend om de zon. En dientengevolge kreeg de zon het voornaamste plaatsje in de visie der mensen, wanneer ze aan „de hemel” dachten.

Tot de dag aanbrak, waarop de eerste reuzen-telescoop — die van William Herschel — zijn oog op de hemel richtte. Op die dag bleek, dat de zon niet de enige zon aan de hemel was, doch dat er talloze zonnen waren, die allemaal het middelpunt vormden van een eigen „heelal”. Heel de melkweg bleek een verzameling heelallen te zijn, met talloze werelden als de onze. Maar de techniek ontwikkelde zich, de menselijke blik werd ruimer en ruimer, en men kwam tot nog veel verdere ontdekkingen: men bevond, dat in de zwarte oneindigheid, miljoenen lichtjaren ver, miljoenen melkwegen zich bewogen, die elk voor zich miljoenen heelallen omvatten...

Wij leven in
een explosie

De hemelruimten zijn dus bevolkt door ontzaglijke sterren-groepen, die men melkwegen, wereldspiralen, sterrenfamilies of hoe dan ook kan noemen. Elk

VIZIER

De filmster
BARBARA BATES

6e JAARGANG No. 28 - 14 JULI 1951 - VERSCHIJNT WEKELIJKS - LOSSE NUMMERS 35 CENT - VOOR WEEKABONNÉ'S 30 CENT

**WIST U DAT - VAN DIE
NACHTPAUWOOG?**

**WAAI EENS UIT OP
DE FRIESE MEREN**

Handwritten notes:
VII
X
breef

EERST U

dan wij

Josef Rulof

Met belangstelling las ik de reportages over Josef Rulof. Dergelijke mensen hebben immer mijn volle aandacht. Vooral wanneer ze het hebben over „gene zijde”. Ik zou wel eens duidelijk van hen willen weten wat zij daar nu mede bedoelen. Geloven zij nu werkelijk dat „gestorvenen” hen helpen of inspireren? Ik heb jaren het spiritisme bestudeerd en menige seance bijgewoond. Bij al deze seances bleek mij, dat ik met hysterische of ingebeelde mensen te doen had. De zwaarste en scherpste proeven heb ik met zogenaamde mediums genomen en de resultaten waren alle teleurstellend. Het waarnemen van zogenaamde „geesten” of „intelligenties” vindt, volgens mij, plaats in de vorm van telepathie, voortgebracht door de aanwezige bezoekers. Het zogenaamde medium is de ontvanger dezer gedachten-uitzending. Mijn verklaring voor het schilderen en schrijven van de heer Rulof is de volgende:

Deze heer moet beslist aanleg voor de schilderkunst bezitten, is daar erg vlug en handig in, doordat zijn onderbewustzijn daarop ingesteld is. Vandaar, dat hij meent, dat hij niet schilderen kan. Mijn vermoeden is, dat hij ook steeds hetzelfde genre stukken maakt omdat zijn geest daarop ingesteld is, en daarvan houdt. Zijn onderbewustzijn put de indrukken voor zijn stukken en boeken uit de Kosmos. Precies zoals helderziende beelden tot mij komen wanneer ik „zie”. De Kosmos beschikt over veel geheimzinnigheden die de mens niet kan verklaren. Hieronder zijn trillingen en beeldvormingen. En deze worden door de heer Rulof opgevangen, waargenomen en op doek of papier gebracht. Maar met dat alles hebben de zogenaamde geesten van „gene zijde” niets te maken. God laat de overledenen niet met de levende mens in contact komen. Wat zou het anders voor zin hebben, de mens te laten sterven?

Ook aan zogenaamde medische voorlichting van „gene zijde” kan ik niet geloven. Als zulke genezingen tot stand komen, is dat puur zelsuggestie.

P. van Delzen te A'dam.

(Deze brief hebben we wegens plaatsgebrek sterk ingekort. Red.)

Geluk geven

U publiceerde wederom drie dieptreurige gevallen van doofheid. Mochten toch alle abonné's eens een bioscoopje of andere vermakelijkheid nalaten om zo'n ongelukkige te kunnen helpen door hun bijdrage. Hoeveel gelukkige mensen zouden er kunnen zijn, als er eens dieper over het leed van anderen werd nagedacht en er iets voor werd opgeofferd.

Meur. G. D. te Maastricht.

Geluk is een raar ding. Het is daar, waar het niet wordt nagestreefd. Wie zichzelf vergeet, zal het vinden. Wie zichzelf zoekt, zal het niet vinden. Wat niet wil zeggen, dat iedereen in staat is tot een bijdrage. Veel mensen hebben het materieel moeilijk in deze tijd!

Daar heb je het weer!

Van deze gelegenheid zou ik tevens gebruik willen maken u te vertellen, dat uw blad een „vechtobject” bij ons thuis is en vooral niet te vergeten, dat ook mijn vier kinderen altijd om het ingesloten kinderblaadje ruziën.

L. H. te Hilversum.

Onze hoofdredacteur heeft heel wat op zijn geweten!

Vliegende schotels

Uw artikel over „Vliegende Schotels” heeft reeds veel pennen in beweging gebracht. Indien het waar is, wat Frank Scully beweert, dan zou dit de grootste gebeurtenis zijn, die de wereld tot dusver had aanschouwd. Indien dr G. de neergekomen schotels voor de Amerikaanse regering heeft onderzocht en deze het onderzoek geheim wilde houden, dan zou zij dr G. ook wel hebben opgedragen er niets van te vertellen of te publiceren. Er zit mijns inziens al te veel geheimzinnigs in dit geval. Indien er enkele vliegende schotels in Amerika waren neergekomen, dan waren stellig de op sensatie beluste Amerikaanse journalisten er weldra achter gekomen. Dit punt is zeker ook van belang, waarom de mensen er weinig geloof aan hechten. Wat zouden vooraanstaande Nederlandse sterrekundigen, zoals prof. Pannekoek en anderen, wel van het boek van Frank Scully zeggen?

J. B. te Akkerwoude.

We hebben geen Nederlandse wetenschappelijke visies op het boek vernomen. En eerlijk gezegd vermoeden we, dat dat ook niet het geval zal zijn. Het hele boek is nogal mysterieus, zoals we al eerder schreven.

Bravo!

Bij deze stel ik een originele suède damesceintuur, in elk gewenst model, beschikbaar. De opbrengst er van zie ik gaarne bestemd als bijdrage in de aankoop van een gehoorapparaat.

R. R. te Amsterdam.

Een origineel idee van een onzer lezers, die ceintuur-ontwerper van beroep is. Wie van onze abonné's heeft hiervoor belangstelling? Hij of zij schrijve ons een kaartje om het adres. Over de prijs zullen beide partijen het dan wel eens worden!

Op elke redactie van elk blad in Nederland bestaat de gewoonte, om anonieme brieven niet te beantwoorden, maar in de prullemand te laten verdwijnen. Doch soms — een redactie bestaat ook maar uit mensen — kan er iets anoniems tussen de stapels post van alle dag doorlopen, dat je treft en dagen lang niet meer loslaat.

We kregen zo'n brief, alleen voorzien van initialen, geschreven namens zes abonné's.

Waar vandaan weten we niet. Door wie weten we niet. En namens wie weten we niet. De schrijver er van heeft er minstens een hele avond aan besteed. Dicht-beschreven vellen in een minutieus-kleine letter. En uit die kleine letter komt het verhaal tevoorschijn van een groot leed, van een Nederlands gezin, een van de talloze, die het materieel moeilijk hebben. Maar wat die brief in al zijn eenvoud ontroerend maakt is dit: de verzekering, hoe dat materiële gebrek in dat gezin dapper en met blijde ogen door de vader en de moeder gedragen wordt. Hoe het dagelijkse tekort — ten hemel schreiend — geen kans ziet, om twee sterke hoofden en dappere harten klein te krijgen en te doen buigen. En dan — en daar ligt de reden waarom deze brief ons zo heeft getroffen — vraagt de schrijver er van namens zichzelf en namens zes anderen: heren van de „Vizier”-redactie, u geeft elke veertien dagen duizend gulden weg. Als het ergens zou besteed zijn, dan is het in dat gezin. De betrokkenen weten van ons en van deze brief niets af. Kunt u niet zorgen, dat ook daar eens een punten-tekening wordt aangekocht?

Wat moeten we meer bewonderen: de morele moed van het gezin, waarvoor die brief geschreven werd, of de noblesse van degenen, die volkomen achter de schermen, zonder enig zelfzuchtig bij-motief een lans breken voor een naaste-in-nood?

De brief eindigt met de verzekering dat de zes anderen op hun beurt ook nog zullen schrijven. We wachten dus af, of er namen tevoorschijn zullen komen, wat we wel vermoeden. Dat we helaas een teleurstellend antwoord zullen moeten geven is onvermijdelijk, daar de objectiviteit van de f 1000.—actie angstvallig wordt bewaakt en geen inbreuk lijden kan. Doch daar gaat het ons hier niet vooral om. Dat wij dit feit hier vermelden, geschiedt in hoofdzaak omdat het weer eens zo sprekend een beeld geeft van menselijke zuiverheid, goedheid en altruïsme, omdat het een gebeuren is, waaraan een werkelijk levend hart zich warmen kan.

Dit is de geest, waarin wij graag „Vizier” zouden zien gedijen.

Waai eens uit op de

FRIESE MEREN